

פרק ואלו הן הנשרפין

מתניתין

”ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה —
זמה היא!

באש ישרפו — אותו ואתהן.”

עונש השריפה נאמר בתורה במפורש רק לגבי חמותו, אלא שלמדו ממנו חכמים בגזירה שוה גם לגבי בת אשתו, וכן לעוד שבע עריות האסורות מצד הקורבה של “אשה ובתה”.

ואלו הן הנשרפין:

הבא על אשה ובתה.

הגמרא מביאה מחלוקת של אביי ורבא במה מדברת המשנה.

לפי רבא, יש לגרוס “הבא על אשה שנשא את בתה”, והיינו הבא על חמותו.

ואילו אביי מעמיד את גירסת המשנה כמו שהיא. ולפיו, מדברת המשנה במי שבא על אם חמותו [“אשה”], וכן מי שבא על חמותו [“בתה”], שלגביהן שתייהן אמר הכתוב במפורש [“ישרפו אותו ואתהן”] שהבא על כל אחת מהן דינו בשריפה.

וכן חייבת שריפה **בת כהן שזנתה**.⁽²⁾

ועתה חוזרת המשנה להלכה הראשונה, של חיוב שריפה למי שבא על “אשה, ובתה”, ומבארת אותה:

הקדמה

עונש מיתה בשריפה, הוא בשני ענינים:

האחד, אדם הבא על אשה ובתה.

והשני, בת כהן ארוסה או נשואה, שזינתה תחת בעלה.

בפרשת “אחרי מות” אמרה תורה את איסורי העריות, ובכללן איסור “אשה ובתה”, וכך אמר הכתוב [ויקרא יח יז]:

”ערות אשה ובתה — לא תגלה”.

והוסיף הכתוב, ואמר:

”את בת בנה ואת בת בתה — לא תקח לגלות ערותה. שארה הנה, זמה היא”.

האיסור לגלות ערוות “אשה ובתה”, הוא האיסור לבוא על בת אשתו [אפילו אינה בתו], והוא גם האיסור לבוא על חמותו. שהרי “בת אשתו” ו“חמותו”, שתייהן נכללות בהגדרה של “אשה ובתה”.⁽¹⁾

ואילו את עונש השריפה על העבירה הזאת, אמרה התורה להלן, בפרשת קדושים [ויקרא כ].

2. רק היא נידונית בשריפה, ולא בועלה, שהוא נידון בחנק, כדין הבא על אשת איש שאינה בת כהן.

1. ובכלל האיסור הזה נכללו גם בתו של אדם ובת בנו ובת בתו. זאת, בנוסף לאיסור העצמי האמור בהם. וכן נכללו בו איסור אם חמותו ואם חמיו.